

הפועלים חוזרים העירה. רוב תושבי באר-שבע עובדים מחוץ לעיר. בחזרה אחריצ מתמלאים הרחובות. **המחסור בנשים:** על כל 4 תושבים ממין זכר יש אשה אחת בלבד. וביחוד חסרות מועמדות צעירות לנשואים.

כמו בוקי'נאם. כך נראים אנשי המערב הפרוע בסרטי הוליווד. — גם פה, בדרום הישראלי הפרוע, יש אנשים רומנטיים, עם אקדח בחגור וכובע רחב שוליים על הראש.

כאן, אין דעות קדומות! בבית הדרום מחפש כל איש את פרנסתו, סמיטב יכולתו. אין כל סבה מדוע לא תוכל אשה להתפרנס מצמצוח נעליים

קפדן גדול, לא נשארה שום רשימה על אוצרות הנגב, ולא מפות המסמנות את שביליו. עתה באו אנשים אלה לחקור ולקבוע את עושרו של הדרום ארץ הפלא הפרוע; ומדי ערב אפשר לפגשם, חבורות חבורות, רחוצים ומגולחים למשעי, בקפה בסית, מרכז התרבות של "הותיקים", מספרים בעיניים נוצצות מהתלהבות על עבודתם.

חשיש ונשים. רק מיצוק חיוני אחד חסר לבאר-שבע: בחורות! לכן, לא היה קשה לכמה נשים מוכרות למשטרות תל-אביב וחיפה לבוא ולהשתקע כאן, יחד עם חברות-למקצוע, שרק עתה עלו ארצה. העולים החדשים — ברובם המכריע פועלי מכרות או עבודות צבוריות ובנין, — הנוסעים מדי בוקר לעבודה מחוץ לעיר אינם בורגנים במיוחד, ולגברות אלו אין חסרה הפרנסה.

פה ושם אפשר למצוא גם קצת חשיש, כי באר-שבע היוותה מאז ומתמיד מין מרכז מסחרי, צומת דרכי ההברחה מהלבנון וסוריה (אולם אין אחוז מעשני האופיום עולה, למשל, על זה של תל-אביב). עתה נוספו לרשימת המיצרים המוכרים עוד שנים: מזון ופליטים. אפשר לעבור בלילה אחת, אם ממחר, מגבול הירדן ועד אזור הכיבוש המצרי.

יהיה טוב. את השינוי הגדול שהובא לבאר-שבע, אי-אפשר לראות ברחוב הראשי. מאות יחידות דיוור נבנו, במקום שהיתה שממה. אין עדיין חשמל וגם מים צריכים לקחת מברז מרכזי, אך כל זה ישתפר, אומרים התושבים, כי זוהי עיר העתיד. בכל זאת, חייבים הם לחזור הביתה לבני שקיעת השמש, או לכל המאוחר, לפני כיבוי האורות בשעה 11, כי העושה את דרכו בחושך, מן העיר העתיקה לשיכון החדש על פני מרחקים עצומים, עושה זאת "סכנת נפשות. אם לא יפגשוהו מסתננים, עלולים השומרים העצבנים לפגוע בו ולברר את זהותו אחר כך.

"אין דבר," גיחם בחור צעיר — תושב תל-אביב בביקור בעיר — בחורה נחמדה, "בעוד עשרים שנה, יערכו לך מסיבה ויעניקו לך תואר אס העיר". אך לא נראה כי הבחורה משתכנעת בנחמה זו, והבחור הוסיף: "אל תשכחי, זוהי עיר העתיד". "כן", השיבה היא, "אבל מה בדבר ההווה? האם עלי לסוּע לתל-אביב ולחכות עד שיגיע העתיד לבאר-שבע?"

כאשר מתקרבת השעה שמונה, מתחילים בתי-הקפה התרוקן מאורחיהם, ותור ארוך, המורכב מחלק גדול של תושבי העיר, מודגב ליד קופת הקולנוע. אם יש חשש שמג האויר לא יהיה חם, מביאים המבקרים שמיכות מבתיהם, כי גג הקולנוע היא כיפת השמיים. וכדי לקשר את הקולנוע של המאה העשרים לאותם הימים הטובים, שאברהם אבינו ז"ל שאב מים מהבאר הקרובה, מצוירות שבע דמויות תנכיות סביב באר, ליד עץ בודד. בצורה זו אין כל סיכויים שמישהו לא יבין, כי שם הקולנוע הוא "באר-שבע".

אורה משפחתית זו אינה מוצאת חן בעיני כל התושבים, בעיקר בעיני מספר בחורות צעירות. "זוהי עיירה פרובינציאלית!" הן מתלוננות השכם והערב; "לא קורה כאן כלום."

איזה חום! התיירת בפרוה (בדרך לאילת) קיבלה רובה מיתור לבטחונה. ואן השרב כבר מחניק. "חברתן" זה כבר התחיל הנערות היהודיות והבדואים הפראים כאחד.

אנים תפסו הבדואים, הנראים בקבוצות קטנות, היושבות באפס מעשה בסמיטאות. גיאולוגים ואנשי מחקר רבים מסתובבים, כש קאדה חגור במיתניהם ותיק מפות מתחת לרועם. זוהי ארץ בתולין, שאיש לא דרך בה. "מאז אל-פיים שנה", ומכיון ששלמה המלך לא היה, כנראה,

איה, בששון! בשיכון החדש אין עודף של ששון, ואף מים אין בית הולכים מאות מטרים לברז המרכזי ועומדים בתור למים.

